13de. JAARGANG — CURACAO DEN 15n FEBRUARI 1896 — No. 633

# AMIGOE DI CURACAO

## WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

*Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.*
*Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.*
*Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—*
*Afzonderlijke nummers fl. 0.20.*
*Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f. 0.50 voor elken regel meer fl. 0.07½.*

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129.

*E Courant aki ta sali toer dia Sabra.*
*Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.*
*Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.*
*Un number só fl. 0.20.*
*Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0.50, cada regel mas fl. 0,07½.*

## OPEN BRIEF

**aan de Redactie van „El Porvenir."**

*(Ingezonden.)*

Geachte Heer Redacteur,

Sinds geruimen tijd lees ik dag aan dag uw belangrijk dagblad, en, ofschoon geen rechtstreeksch belanghebbende, zie ik toch met genoegen, hoe U de zware hamers uwer verontwaardiging doet neerkomen op hetgeen U houdt voor het aanbeeld van tirannie en wanregeering. Nooit echter heeft mij een bericht in uwe kolommen meer bevreemd dan dat hetwelk ik las in uw nummer van Dinsdag 4 Febr. 1896, onder het opschrift: *Un huésped útil y distinguido*. In dat bericht gaat het over een zekeren zich noemenden Dr. Adolfo Gil, die zich presenteert tot het geven van lessen, iets waar natuurlijk niemand ter wereld zich mede te bemoeien heeft. Dat is volkomen *zijne* zaak. Doch iets anders heeft mij in dat bericht allerpijnlijkst getroffen, nl. dat U, geachte Redacteur, aan iemand als aan Dr. Gil de hand reikt en hem aan het publiek durft voorstellen als *apreciable é ilustrado sacerdote*, als *virtuoso sacerdote* enz. Is U dan vergeten, dat als men aan iemand die nog zoo pas met slijk gegooid heeft, de hand reikt, men ook zich zelven besmeurt? Ik heb niet de eer persoonlijk den Dr. Gil te kennen. Ik ken hem slechts uit zijne eigen brochure „*El liberalismo ó cartas al vice-presidente de Colombia*. Doch de indruk, dien ik van die brochure gekregen heb, is van dien aard, dat ze mij deed denken aan een waardigen zoon van den aartsketter Luther met al zijn hartstocht, eer dan aan een *virtuoso sacerdote*. Men heeft aan die brochure welsprekendheid toegeschreven. Daar is inderdaad welsprekendheid in; doch welk eene? De welsprekendheid der furie wie men te na gekomen is of wie men iets ontnomen heeft. In éénе zaak vooral is Dr. Gil welsprekend: in het uitbazuinen van zijn eigen lof. Als de wetenschap en schriftuurkennis van den Doctor zóó verbazend zijn als hij het doet voorkomen, heeft hij dan nooit in het boek der Spreuken gelezen: *Dat anderen u prijzen; doch niet uw eigen mond; dat de vreemdeling het doe, maar niet uwe eigene lippen. Hard is de rots en zwaar te dragen het zand, maar zwaarder te dragen is de toorn eens dwazen.* [Prov. XXVII. 2. vgl. Eccli. XXII. 18.]

Of als zijne kennis van het Latijn zoo uitstekend is, kent hij dan niet de spreuk *Laus propria foetet!* Zoo de Doctor Gil zich belachelijk heeft willen maken, dan had hij geen beter middel kunnen kiezen, dan al de getuigschriften zijner jeugd op te doeken uit het stof. Toegegeven, dat ze alle echt zijn en dat er onder die stukken geen enkel voorkomt saamgesteld door den Heer Gil zelf, (iets wat wij zeer betwijfelen, en om goede redenen), dan nog bewijzen al die stukken niets dan dat de Doctor in zijne jeugd een *brave Hendrik* GEWEEST is; maar dat hij nu een deugdzaam priester is, hoe bewijst hij het? Misschien door de censuren, die hem drukken en verbieden de H. H. Geheimen te vieren? Misschien door het algeheele verwaarloozen zijner christelijke en priesterlijke plichten? Misschien door den allerbrutaalsten toon, dien hij nu durft aanslaan tegen over eerbiedwaardige Bisschoppen, die misschien hunne menschelijke gebreken hebben, maar wier waardigheid veel te hoog verheven is om door het slijk van Dr. Gil besmeurd te worden? Bewijst hij het misschien daardoor, dat hij in zijne brieven aan den Vice - president van Columbia al de fiolen zijner gramschap uitgiet over eene priesterschaar, die bij al het menschelijke, dat haar aankleeft, toch nog veel te hoog staat, om als mikpunt te dienen van zooveel slijk? De Heer Doctor heeft aanhoudend het woord Farizeeër in den mond en slingert het iedereen naar het hoofd, die het ongeluk heeft hem niet te behagen; maar weet hij wel, dat het ook een farizeeër was, die zei: *Goddank, dat ik niet ben gelijk anderen: dieven, moordenaars en overspeligen?*" En waar de Doctor zich opwerpt als rechter over een stand in de H. Kerk, die bij menschelijke gebreken, ook veel verheven deugden vertoont, is hem daar niet de vermaning van den H. Paulus te binnen gekomen: *Neem tegen een priester geen beschuldiging aan tenzij onder twee of drie getuigen?*" (1 Tim. V. 19.)

Wat geeft hem recht tot het uitspreken van een veroordeelend vonnis over priesters vergrijsd in den dienst des Heeren, hij, die nauwelijks, volgens eigen getuigenis, zes maanden in de uitoefening van het priesterambt heeft doorgebracht? Bovenal wat geeft hem het recht geheimen te schenden, die hem in het diepste vertrouwen zijn meegedeeld, gelijk de Doctor het doet op blz. XXVI zijner infame brochure.

Een van tweeën: óf wel de Doctor is geen priester, óf hij heeft niet het minste begrip, van de plichten en eischen van den heiligen stand, waartoe hij zegt te behooren, en van de waardigheid van het kleed, dat hij draagt; want wie een voornaam deel van zijn gewaad schendt, schendt geheel dat kleed; met het slijk, dat hij werpt, bezoedelt hij zich zelf het eerst. Weet de Doctor wat fariseisme is? Het is: muggen ziften en kameelen doorzwelgen. Welnu, groot is de misdaad van hem die zondigt, grooter is de zonde des priesters; maar nog grooter is de zonde van hem, die die zonden wereldkundig maakt en aldus de ergernis van één besloten kring maakt tot ergernis der geheele wereld. Dát, dát is muggen ziften, en kameelen doorzwelgen.

Waarin ligt het treurigste van geheel het onwaardig geschrijf des Doctoren? Niet zoo zeer in de zonden, die hij hekelt. Al zijn ze doemensen vloekwaardig, de H. Kerk blijft er niet minder heilig om, ook al gedragen zich hare kinderen onwaardig. Maar allertreurigst is het, dat hij de zonden der zonen, aan de moeder in het aangezicht werpt. Neen, Doctor Gil, dat is *U*, *U* vooral onwaardig, U die zoo grooten eerbied en liefde toont voor uwe moeder, U die tegen haar opziet als tegen een wezen uit hooger sfeer. Neen, *zij* mag niet aansprakelijk gesteld worden voor uwe afdwalingen, óf het zou moeten zijn, dat ze die goedkeurt. Dán is zij medeplichtig; maar ik weet dat niet, ik ken haar niet, ik mag haar niet beoordeelen. Maar wel ken ik eene andere Moeder, die de afdwalingen harer kinderen niet goedkeurt, ze bedreigt en bestraft. 't Is de vlekkelooze Bruid van Christus, de moeder aller geloovigen, die treurt en soms bloedige tranen schreit over hare kinderen, als haar schoot soms tot bloedens toe verscheurd wordt, maar die altijd is geweest, nog is, en zijn zal de vlekkelooze Heilige Apostolische Roomsche Kerk, ook dán nog als men niet meer zal weten, dat er ooit een Doctor Gil bestaan heeft.

Wat is in zijne brieven de taak van Dr. Gil geweest! De taak van de afzichtelijke vlieg, die rondom een gelaat vliegt, dat een stempel der goddelijke schoonheid draagt, maar die blind voor dat alles zich neerzet op eene wonde, die zij vindt. Zoo ziet de Doctor al de schoonheid der H. Kerk voorbij, om enkel de wonde te zien, die zich hier of daar vertoont. Zijne taak was die van den roofvogel, die zich niet bekreunt, om het heerlijke landschap, niet om bloemen of vruchten, maar al krassend daar neerstrijkt, waar een vuilnishoop zich bevindt, daar voelt hij zich thuis, daar vergast hij zich, dat is zijn leven.

Ben ik te scherp? De Doctor vergeve het mij. Zoo hij meent in dit opzicht zonder zonde te zijn, hij werpe gerust den eersten steen op mij. De liefde voor de moeder, die mij het geestelijk leven gaf, die mij voedde met hare melk en, naar ik hoop, mijn graf eenmaal zegenen zal, doet mij aldus spreken.

Voortdurend heeft de Doctor den mond vol van de voorbeelden van J. Christus.

Ziedaar iets, wat den geloovige niet alleen hinderen, maar ergeren moet. Dat de heiligen zulks doen, laat zich begrijpen: zij kunnen zeggen met Paulus: *Weest mijne navolgers, gelijk*

### FEUILLETON

## Com Antonio a pusta

Pa menta nomber di caya, no di ciudad mes na oenda toer e cos aki a socede, lo mi no risca. Nomber di mi sobrino Antonio lo sali anto muchoe bez for di boca di hopi hende, lo nan hariele i p'esai mi ta keda ketoe. Quizas le por wanta esai di un bon amigoe of conocir, pero di otro hende no.

Antonio tin es koe mi tawela tabata jama un *chap*, i koe Holandes ta jama den es tempoe aki, koe tal lugar ta donde coe tanto lugoe: *proeflokaal*, of segun Espagnolnannan *bodega*, manera Americano ta jama *bar*.

Es koe Antonio tabatin tabata un „proeflocaal." E homber ta toer afor un Holandes, henter su cas ta munstra esai.

Un cos sol ta maloe; el a biba algun anja na Inglatera i for di aja el a bini na Holanda, coe un gustoe di mas grandi pa pusta.

Ora hende ta bini bisita su proeflokaal, i mi por bisa esai ta socede mil bez pa dia, anto el ta coeminza converza coe nan. Esai ta di comprende. Pero si nan ta jama un cos blancoe, mientra el ta kere, koe e cos ta pretoe anto un bez e dici:

„No, no, Señor! .... Com bo por papia asina? .... Señor dici Si? .... Mi ta bisa: no! .... Bam pusta.

Awor mi mester bisa, koe mi sobrino tabata falta poco semper bon sigur, koe le gana, i e tabata gana; hasta el a sigura mi, koe nunca den su bida el a perde un pustamentoe, ma esai el no ta perde mas desdi e dia, koe el tabatin cerca djele dos Ingles, i mehor ainda el no ta pusta mas tampoco.

Un mainta Antonio tabata sinta leza un courant; tabata tempram ainda i p'esai el no tabata warda ningun hende ainda. Ata, dos stranjero a drentá den su „proeflocaal." Antonio tabata contentoe di por papia un biaga mas e linga koe el a papia algun anja i e Inglesnan tambe tabata contentoe di a haja hende, koe nan por a papia coe ne, i koe tabata papia nan linga asina bonita.

E dos Ingles a tuma lugar i a coeminza coe sherr i nan no tabata contentoe promer coe Antonio mes a bati coe nan i a bini sinta cerca nan.

Nan a ofrecele un bon siga i ora Jim a duna un „*rondje*"; Jack a sigi, asina coe Antonio tambe tabata obliga di ofrece nan un of otro bebida.

Ta di comprende coe: *I bet my live;* —palabra coe ta sali hopi bez for di boca di Ingles — Antonio a tende muchoe biaga caba. Pero pusta pa mi bida te un poco cara, Antonio a corda.

Parce e Inglesnan tabata goza bon. Awor nan kier a bebe un poco sodawater coe ijs. Antonio a bai den kelder pa cohe.

Ora el a bolbe bini Jack tabata sagudi di harimentoe, Jim dici na e ora coe ne: „Wel, un di dos mester perde. Awor mi a perde. Kiko tin?"

Antonio ta un poco curioso. El a comprende koe e Señores a sigi combersa ariba pustamentoe i el no por a larga di puntra Jack motiboe di su legria.

„O," Jim dici, „no ta nada. Anja pasa mi a perde £ 10 coe un pustamentoe. Nan a sigura mi, koe no ta posible di sinta un mitar ora dilanti di un horloge, bai bini coe bo dede su slinger bisando: Tik, tok, Ate, Ata! Mi a mira e horloge grandi ai, i esai a haci mi corda e pustamentoe. Wel, mi a pusta anto i lo mi a gana, mas koe nan tabata papia masjar, si un di nan lo no a grita: „He! Ata miss Jenkind coe Jones. Bo mester sabi, koe e seman mi kier a bai cerca papa di e miss. Bo ta comprende pakiko. Mi a lamanta i mi a perde, mientra mi no a mira nada ni di miss Jenkind ni di Jones. Nan a ganja mi pa mi perde. Ata toer cos."

Antonio, koe lo no lamanta mas pa un *miss*, pasobra el tabata casar caba' dici: „Mi ta pusta, pa kiko bo kier, koe mi ta gana tal pustamentoe."

E Inglesnan no tabata kier; nan tabata sigur, koe le perde, nan no kier haci abuso di su confianza, esai lo no combini, esai lo ta un crianza, etc, etc. Pero toer kiko nan a papia, a haci koe Antonio tabata mas i mas segura di gana i parando dilanti di su horloge el dici:

„Mi kier coeminza? Mi ta pusta pa f 50 coe lo mi gana."

„Wel, ta bon, pero bo'sá toer cos?"

„Si, un mitar ora mi mester bisa sin stop: Tik, tak, Ate, Ata, i mi no por lamanta ni pa nada!"

„Bon nos ta coeminza!"

E dos Ingles a bai sinta cerca bentana i a papia coe otro toer sorto di cos di loco, pero Antonio a haci manera e no a ripara. Un momento despues Jim a grita coe cas di su bisinja a cende na candela, Antonio a hari, el a comprendele, i su dede a sigi bai mescos coe slinger di e horloge, Tik, Tak, Até, Atá.

Diez minuut a pasa caba.

„Nos no a pone nos placa ainda," Jack ta grita. Pero Antonio ta bon spiertoe. Su manoe drechi a bai bini huntoe coe slinger di e horloge, i koe su manoe robes el a saca un portefeuille for di su saco i el a tirele ariba mesa sin papia nada.

*ik het ben van Christus.* Mag Doctor Gil zulks Paulus nazeggen? Zoo hij er den moed toe heeft, dan zou men hem kunnen antwoorden: Al heeft de Heer ooit zweepen gevlochten en er medegegeeseld, toch heeft Hij nooit met slijk geworpen. Zoo de Doctor de voorbeelden van Christus als geeselroede wil gebruiken, hij passe ze eerst toe op zich zelven en beginne met die ontzaglijk eenvoudige en toch zoo verheven les: *Leert van mij dat ik zachtmoedig en ootmoedig van harte ben.* [Mt. XI 29.) Wil hij de wereld hervormen, hij beginne met zich zelf; zonder dat zal al zijn schrijven niets uithalen; integendeel de ergernis wordt er slechts grooter door; want de H. Paulus zegt: *Onzuiverheid worde onder U zelfs niet genoemd.* (Eph s. v. 3.)

Ziedaar, geachte Redacteur, wat mij naar aanleiding van uw bericht van het hart moest. Daar is nog meer; want de brochure des Doctoren G. loopt over van stootende insinuaties, onbewezen beschuldigingen, onpassende onthullingen en *last not least* ook van beginselen, die den toets der critiek en der Katholieke waarheid, zooals zij in den Syllabus is uitgedrukt, niet kunnen doorstaan. Doch laat het voor ditmaal genoeg zijn. Zoo eenig dagblad mij in zijn kolommen gastvrijheid verleenen wil, ben ik bereid daarop terug te komen.

Met de uitdrukkelijke verzekering, dat mijn verontwaardiging in het minst geen afbreuk kan doen aan het diepe en innige medelijden, hetwelk ik gevoel voor een man, die zich zelf en zijn waardigheid zoozeer heeft vergeten, heb ik de eer hoogachtend te zijn

U'w Dw. D.

Doctor........ R. C. priester.

# CARTA ABIERTA

A LA REDACCIÓN DE "EL PORVENIR."

(*Remitido*)

Estimado Señor Redactor:

Desde hace mucho tiempo leo todos los dias el importante diario que Ud. redacta y, aunque no tengo directo interés en ello, veo sin embargo con placer como los vigorosos martillazos de su indignación golpean sobre lo que Ud. tiene por tiranía y desgobierno. Nunca, empero, ninguna noticia de su periódico me ha extrañado más que la que leí en su número del Martes 4 de Febrero próximo pasado, bajo el título de: "*Un huésped util y distinguido.*" En esa noticia se trata de un sujeto que se llama Doctor Adolfo Gil, quién se ofrece para dar lecciones, cosa que no es asunto mio ni de ningun otro, lo es enteramente de él solo. Pero otra cosa es la que me ha causado intensa pena, á saber, que Ud., respetado Señor Redactor, ofrezca la mano á una persona como el Doctor Gil, que Ud. ose presentarlo al público como "*apreciable é ilustrado sacerdote,*" como "*virtuoso sacerdote,*" etc. ¿No recuerda Ud., pues, que uno se mancha á sí mismo si ofrece la mano al que acaba de tirar con lodo? No tengo el honor de conocer personalmente al Doctor Gil; sólo lo conozco por su propio folleto: "*El Liberalismo ó Cartas al Vicepresidente de Colombia.*" Pero la impresión que ese folleto ha dejado en mí, es tal que ella me hace pensar en un digno hijo del heresiarca Lutero más bien que en un "*virtuoso sacerdote.*" Hay quien alaba ese folleto por la elocuencia en que brilla. En efecto, tiene elocuencia, pero ¿cuál? La elocuencia del ánimo irritado, que vomita toda su hiel sobre las personas que tengan otro parecer.

Una cosa hay en que el Dr. Gil es sobre todo elocuente: en pregonar sus propias alabanzas. Si la ciencia del Doctor y su erudición en las Sagradas Escrituras son en efecto tan admirables como ostenta él mismo, no puede dejar de haber leído en el libro de los Proverbios: "*Alábente otros, que no tu propia lengua; hágalo el ajeno, que no tus propios labios. Dura es la peña y pesada carga es la arena, pero más pesada carga es la cólera del insensato*" (Proverbios XXVII 2); ó si es tan eminente su sabiduría en latinidad, ¿ignora, pues, el refrán: "*Laus propria fætet?*"

Si el intento del Dr. Gil fué hacerse ridiculo, no pudiera elegir mejor medio que el de sacar á luz todos los testimonios de su juventud. Concedido que todos sean genuinos y que entre esos documentos no se halle ninguno compuesto por el mismo Señor Gil (lo que dudo mucho y por fundados motivos), con todo no prueban todos esos documentos nada sino sólo que el Doctor **Fué** en su juventud *un buen muchacho*; pero ¿cómo probará que ahora sea un *virtuoso sacerdote.*" ¿Acaso por las censuras que cargan sobre él y que le impiden celebrar los Santos Misterios. ¿Acaso por el descuido completo de sus deberes no sólo como sacerdote sino también como cristiano? — ¿Acaso por el tono brutalísimo en que se atreve á hablar contra venerables Obispos, que sí pueden tener sus defectos humanos, pero cuya dignidad es demasiado elevada para que el lodo de un Doctor Gil la manche? — Lo probará acaso por aquello que en sus "*Cartas al Vicepresidente de Colombia*" derrama todo el torrente de su ira sobre sacerdotes que con todo lo humano que tengan, siempre son demasiado respetables para que sirvan de blanco á tanto lodo? — Constantemente usa el Doctor de la palabra "*Fariseo*" y la arroja á la cabeza de todo el que tenga la desgracia de no complacerle; pero ¿sabe él por ventura que fué también un fariseo aquel otro que dijo: "*Os doy gracias, Dios mío, que yo no sea como los demás, que son ladrones, asesinos y adúlteros.*"? Si el Dr. Gil se juzga autorizado para ponerse de juez sobre un estado en la Santa Madre Iglesia que al lado de muchos defectos humanos manifiesta también sublimes virtudes ¿no se acuerda del avisó de San Pablo: "*No admitas acusación contra un sacerdote á no ser ante dos ó tres testigos.*"? (I Tim. V.-19.) ¿De dónde tiene el derecho de pronunciar una sentencia de condenación sobre unos sacerdotes envejecidos en el servicio del Señor, él que según su propio testimonio apenas ha pasado seis meses en esa práctica? Sobre todo ¿de dónde le viene el derecho de violar, como lo hace en la página XXVI de su infame folleto, unos secretos que le fueron confiados en la más íntima confidencia? Una de éstas dos cosas es verdad: ó el Doctor no es sacerdote, ó no tiene la menor idea de los deberes y obligaciones del estado sagrado del cual dice formar parte, ni del hábito que lleva; pues el que viola una parte principal de su vestido, lo viola enteramente; con el lodo que tira, se mancha á sí mismo en primer lugar. ¿Sabe el Doctor qué es *fariseísmo*? Es: *colar el mosquito y tragar el camello.*" Pues bien, grave es el crimen del que peca, más grave es el pecado del Sacerdote; pero aún más grave es el pecado del que divulga esos pecados, haciendo de un escándalo limitado un escándalo público en todo el mundo. Eso, éso se llama "*colar el mosquito y tragar el camello.*"

¿En qué se cifra, lo más aflictivo de todo el indigno escrito del Doctor? No tanto en los pecados que vitupera; aunque son reprobables y damnables, la Santa Madre Iglesia no deja de permanecer Santa, aun cuando sus hijos lleven una conducta indigna; sino que es sobremanera aflictivo el que el Doctor arroje los crímenes de los hijos al rostro de la Madre. No, Señor, eso no es digno sobre todo de Ud. que ostenta tanto respeto y amor para su madre, que la venera como un ser de altas esferas. No, á ella no se le puede imputar la responsabilidad de los errores de Ud., á menos que ella los apruebe. Entonces sí es complice: pero no sé eso; no la conozco, no me es licito juzgar de ella. Pero sí conozco á otra Madre, que no aprueba los errores de sus hijos, sino que al contrario amenaza y castiga á tales hijos culpables. Es la Esposa inmaculada de Jesucristo, la Madre de todos los fieles, que llora y á veces derrama vivas lágrimas por sus hijos, cuando estos hieren su seno hasta lo vivo, pero la cual siempre ha sido, siempre es y siempre será la inmaculada Iglesia Santa, Apostólica, Romana, y aun lo será cuando no se sepa más que haya existido jamás cierto Doctor Gil.

¿Cuál fué la tarea del Doctor Gil en sus "*Cartas*"? La de una mosca asquerosa que vuela al rededor de un rostro que lleva impreso el sello de la belleza divina, pero que, sin querer hacer caso de su belleza, se pone sobre una llaga que encuentre. Así mismo el Doctor Gil pasa, sin percibirla, toda la belleza de la Santa Madre Iglesia, para no ver más que las heridas que se hallan por acá y acullá. Su tarea fué la del ave de rapiña que no pone atención al magnífico paisaje ni á las flores ó frutas, sino que graznando dirige el vuelo allí donde se encuentre un fétido basurero; allí se complace, allí se deleita.

¿Soy por ventura demasiado picante? Dispénsemelo entonces el Doctor Gil. Si él cree que bajo este respecto no tiene que reprocharse nada, me tire la primera piedra. El amor de la Madre que me ha dado la vida espiritual, que me ha alimentado con su leche y que, según lo espero, bendicirá algún día mi tumba, ese amor me hace hablar de este modo.

Sin cesar sale el doctor con los ejemplos de Jesucristo. He ahí lo que no sólo debe enfadar al fiel cristiano, lo ha de escandalizar. Que lo hagan los Santos, eso se entiende; ellos pueden decir con San Pablo: "*Sed imitadores míos como yo lo soy de Cristo.*" ¿Podrá el Dr. Gil decirlo á imitación de San Pablo? Si tiene el ánimo de decirlo, podremos replicarle: Aunque es verdad que el Señor trenzó fuetes y azotó con ellos, nunca ha tirado lodo. Si quiere valerse de los ejemplos de Cristo como azotes, se los aplique á sí mismo y comience con ésta lección tan sublime en toda su imponente sencillez: "*Aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón.*" (Mat. XI. 29). Si él quiere reformar al mundo, comience consigo mismo; sin eso no acertará, por más que escriba, al contrario hará más grande el escándalo, pues San Pablo dice: "*Ni siquiera se nombre entre vosotros la impureza.*" [Ephes. V. 3.]

He ahí, estimado Señor Redactor, lo que me era fuerza decir para ensanchar mi corazón, apretado por la noticia susodicha de su periódico. Hay más aún: pues el folleto del Dr. Gil trata de insinuaciones chocantes, de acusaciones no probadas, de revelaciones desconvenientes y *last not least* también de máximas que no pueden pasar el examen de la crítica ni de la verdad Católica como está expresa ésta en el *Syllabus*. Sin embargo, basta para hoy. Si algún diario me concede la hospitalidad en sus columnas, estoy pronto para volver á ese asunto.

Aunque indignado, no puedo dejar de manifestar, que es profunda é íntima la compasión que tengo á un hombre que ha propasado tanto á sí mismo y á su dignidad, mientras me suscribo

S. S. y affmo. S.

DOCTOR.......pbro.

Curazao, 14 de Febrero de 1896.

---

A parce koe Inglesnan a perde animo i confianza.

Antonio a hari den su mes. Le gana! A duel e koe el no pusta pa mas.

„Ssst! Mira bon!" el a tende bisa ketoe, ketoe, i unbe Jim dici duroe: „Bam Jack lo nos bai sin paga! Nan a sali Antonio a hari. Nan no mester corda koe e ta un mucha chikitoe! O nan ta kere, koe el no ta comprende koe nan ta para loer tras di porta! No, le no stop.

Su jioé a drenta pa bisa koe tabatin un hende pa papia coe ne. Pero el no a bisa mas koe tik-tak.

I ora e mucha a bolbe bisele el a daal e un wanta asina koe jorando el a curi bai.

Mama a bini i a mira su esposo koe admiracion.

„Tik-tak Ate-Ata!"

„Homber ta kens bo ta bira of ta loco bo ta?"

„Tik-tak!"

„Sera bo boca! keda ketoe koe e manoe!"

„Tik! Tak! Gana! Gana!! Mitar ora a pasa! Na oenda nan ta?"

„Kende?

„Wel e dos Ingles!"

„Un cuarto di un ora pasa nan a bai caba!"

"I mi portefeuille?"

El a disparcé. Nnnca Antonia a risca bisa su esposa koe tabatin aden dos papel di f 40 i un di f 60.

## NIEUWSBERICHTEN.

### CURACAO

— Na geneeskundig onderzoek is, tot verder herstel van gezondheid, de verloftijd van Z. D. H. Mgr. H. A. M. Joosten, Bisschop van Marciana, apostolisch Vicaris van Curaçao, door den Minister van Koloniën met zes maanden verlengd.

— Ook aan den Zeer Eerw. Pater E. Bebelmans is bij ministerieel besluit om dezelfde reden een gelijke verlenging van verloftijd verleend.

Aan belastingschuldigen wegens "Belasting op den Invoer" over het vierde kwartaal 1895, wordt gedurende de veertien dagen, gerekend van den 17n. dezer maand op gewone kantooruren, gelegenheid gegeven, om hunne bezwaren tegen den aanslag in die belasting bij den Administrateur van financiën ter beslissing in te brengen.

*Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:*

Rosaelfina Evertsz, M. Sandow, Leopoldo Ruiz Tamayo, Jesús Ma. Gragirena, Emilio Ortega, Analia Rimey, Eduardo I. Silverio, George Isfak, Samuel Curiel & Co., Enrique Pinedo, Bernadina Henriquez, Jos Pinso, Cristina Bolet, Jozef Maduro, Luis Level de Goda, Josefa Ma. Lopes Sanchez, J. A. May, Herman May, K. W. Bührman, Ursoelita Raven, Eufemia V. Bor, M. Martis.

### BUITENLAND.

**Rome.**—Het Vaticaan is zeer ontstemd over het bericht, dat de tegenwoordige Fransche gezant door een radicaler diplomaat zal vervangen worden. Het gerucht loopt, dat de Paus een brief zal schrijven aan Felix Faure.

Ook zal de H. Vader eene encycliek richten aan Hongarije ter gelegenheid van het duizendjarig bestaan van dien staat. De Paus zal het herinneren aan zijne glorie, toen het met de Kerk verbonden was, en het aansporen getrouw te blijven aan den godsdienst.

De vertegenwoordiger des Pausen bij 's Czaren kroning te Moskou zal denkelijk de Weener nuntius, Mgr. Agliardi, zijn.

—Uit Rome wordt aan de *Patriote* het volgende geschreven: Het gerucht is in omloop gebracht, dat binnen enkele dagen een encycliek zou verschijnen over het primaatschap van den H. Stoel. Na inlichtingen te hebben ingewonnen, kan ik thans mededeelen, dat dit bericht juist is, maar dat de datum van het uitvaardigen der encycliek nog niet is vastgesteld. Het plan voor deze encycliek werd door Leo XIII opgevat tijdens een onderhoud met een gedelegeerde der Anglicaansche Kerk. Door den H. Vader ondervaagd, somde deze geheime gezant de redenen op, waarom de Engelschen voor een hereeniging met het middelpunt der christelijke wereld terugdeinzen. Wat hen voornamelijk afschrikt, zeide deze theoloog, is het primaatschap, de onfeilbaarheid van Petrus. Bij deze woorden slaakte Leo XIII een diepen zucht en wierp op den Engelschman een van die blikken, welke tot diep in de ziel doordringen. De encycliek over het primaatschap was geboren. Leo XIII weet, dat voor de geloovigen van alle belijdenissen dit punt de groote, schier onoverkomelijke hinderpaal schijnt te zijn, zoowel in het Oosten als in het Westen. Het nieuwe pauselijke document zal de bekroning zijn van de encycliek *Praeclara* en een zeer voorname plaats innemen in de reeks doctrinale geschriften van den H. Stoel. Al zijn kracht en eloquentie doet de H. Vader in dit werk stralen. Het is het definitieve stuk over dit onderwerp. Alle geleerden en theologen van Rome zijn geconsulteerd. De encycliek wordt gericht aan alle bisschoppen en aan alle natiën, en aan het slot vraagt de H. Vader aan alle christenen, om vurige gebeden te storten voor de vervulling van Christus' smeeking: *Ut sint unum!*

— Ten Vaticane zijn brieven uit Kaïro ontvangen, gewag makende van tal van nieuwe bekeeringen onder de Kopten, die van het schisma tot de geüniëerde Kerk overgaan.

— Men weet, dat in de laatste nederlaag, die de Italianen opliepen in Abyssinië, de soldaten van Menelik gewapend waren met snelschietende geweren.

Die geweren waren Remingtons van Engelsch en Belgisch fabricaat.

Wie heeft die geweren aan de Abyssiniërs geleverd?

De Italianen zullen zonder twijfel reeds rechts en links hebben rondgezocht om te weten, wie die wapens aan de *bandieten* verkocht: want dat is de benaming, gegeven aan lieden, die in allen geval hun eigendom en erf verdedigen.

Die Remingtons werden in 1870, na de inneming van Rome, afgenomen van de Pauselijke troepen, en het Italiaansch gouvernement zelf gaf ze present aan Makounen, den voorganger van Menelik.

Om het geschenk nog des te pleizieriger te maken, voegde het Italiaansch gouvernement er het grootkruis van St. Mauritius en Lazarus bij.

En met diezelfde geweren werden nu de Italianen afgestraft!

Gods molen maalt langzaam maar fijn.

— Mr. Frederik Stewart Clark, een jong Anglicaan, was door zijn vader uit Londen gezonden om eene ontspanningsreis naar Italië te maken. Te Rome leerde hij den Katholicken godsdienst kennen en waardeeren, en weldra ging hij tot de Moeder-kerk over. In het begin van Januari zwoer hij in de *Gesù* de dwaling af en ontving het H. Doopsel. Daags daarna diende Mgr. Sallua, commissaris van het H. Officie, hem het H. Vormsel toe, en den volgenden dag werd hij tot de eerste H. Communie toegelaten. Peter bij Doop en Vormsel was de Eerw. heer graaf Werszowitz Rey.

**Engeland.** — Het verdient ongetwijfeld opmerking, welken grooten spoed lord Salisbury plotseling maakt bij de oplossing der vele kwesties tusschen Engeland en de andere Staten. Tot dusver wilde de Engelsche regeering nergens van eenige tegemoetkoming weten, maar nu reeds is terstond de grensregeling in Siam grootendeels overeenkomstig Frankrijks wenschen geschikt, terwijl tevens uit Rome de tijding komt, dat Engeland de haven Zeilah aan de Roode Zee aan Italië heeft afgestaan.

—Te Manchester het woord voerende, zei Arthur Balfour, dat de toestand in Transvaal nooit bevredigend zou zijn zoolang de regeering er op het tegenwoordige onbillijke stelsel gegrond was. Engeland hield toezicht op de buitenlandsche betrekkingen van Transvaal en zou geen vreemde inmenging dulden. Balfour gelooft niet dat eenige buitenlandsche mogendheid die leer betwistte. Het Engelsch-Amerikaansche geschil zou, vertrouwde hij, vriendschappelijk bijgelegd worden. Intusschen was Engeland nooit in de geschiedenis nog beter tot den oorlog toegerust dan nu.

—Noch in Oranje-Vrijstaat, zegt de *Mancherter Guardian*, noch in Transvaal wordt thans door het gebruik der Hollandsche taal als officieele taal eenige moeilijkheid veroorzaakt. Geleidelijk neemt het gebruik van het Engelsch toe, en als het zoover is, zal het gebruik van beide talen in officieele stukken vanzelf worden ingevoerd. De onafhankelijkheid van de Transvaal staat trouwens buiten de taalquaestie. Er zijn warme vrienden van de Z. Afr. Republiek, die niet anders dan Engelsch spreken, en onder de Hollandsch-sprekenden bevinden zich vijanden.

Bovendien spreken de meeste staatsambtenaren, ondanks hun Hollandsche afkomst, in den regel uitstekend Engelsch. De spoorweg-ambtenaren van de Nederlandsch-Zuidafrikaansche Spoorwegmaatschappij kunnen iederen Engelschman te woord staan. De meeste bemiddelde Boeren van den Vrijstaat of Transvaal laten hun kinderen Engelsch leeren. Dit is zoo sterk, zegt de correspondent van de *Manch. Guardian*, dat: "toen ik onlangs van Bloemfontein naar Pretoria reisde, ik in gezelschap geraakte van een aantal schoolmeisjes, die naar huis gingen met vacantie. Het waren meest leerlingen van eene groote kostschool in Bloemfontein. Ondanks hun Hollandsche afkomst spraken de meisjes geen woord Hollansch met elkaar. Gedurende de geheele reis werd door haar slechts Engelsch gesproken."

De correspondent ziet hierin het bewijs, dat de taalquaestie een der vraagstukken is, die vroeg of laat van zelf zullen worden opgelost.

**Transvaal.** — Dr. Jameson en de officieren der bende, die met hem de Transvaal binnendrongen, zijn Vrijdag 17 Januari uit Pretoria naar Natal verzonden, waar ze aan de grens aan de Britsche overheid zullen worden uitgeleverd. Minister Chamberlain deed, door bemiddeling van den gouverneur der Kaap-kolonie, aan den President van den Oranje-Vrijstaat zijn dank betuigen voor het besluit van den Volksraad, om de Transvaal voor 't vervolg te helpen vrijwaren voor verdere veraderlijke aanvallen uit dien hoek. De Britsche Minister deed er evenwel de verklaring bijvoegen, dat reeds afdoende maatregelen zijn genomen om eene herhaling der jongste betreurenswaardige voorvallen onmogelijk te maken. Sir Hercules Robinson heeft nu Pretoria verlaten, maar voor zijn vertrek nog aan Minister Chamberlain geseind, dat ongeveer 60 „uitlanders," meest leden van het „hervormings-comité," te Johannesburg werden gevangen genomen, die wegens hoogverraad zullen terechtstaan. Zij worden goed behandeld, en hun zijn bekwame advocaten toegevoegd. De Regeering beweert de bewijzen in handen te hebben voor eene wijdvertakte samenzwering tegen de Transvaal, geleid door de „Chartered Company." Sir Hercules heeft President Krüger tot gematigdheid aangespoord, opdat hij „de sympathie niet verlieze, welke hij nu bij alle weldenkenden geniet." Het telegram eindigt met de mededeeling, dat in de mijnen op de gewone wijze werdt gearbeid.

Van Reuter's Agentschap te Pretoria komt bericht, dat, naar van goederhand vernomen wordt, Krüger tot nu toe geenerlei eisch stelde. De in-beslag-nemingen en arrestatiën te Johannesburg zijn zuiver administratieve maatregelen geweest. De Regeering is wel voornemens zekere vragen te stellen, maar welke deze wezen zullen, zal eerst kunnen blijken, als de taak voltooid is, waaraan de Regeering zich allereerst wijden wil: regeling der binnenlandsche zaken, het bedaren der burgers en het herstel der onderlinge goede verhouding. Van een protectoraat— de mededeeling is tamelijk overbodig—Engelsch dan of van een ander land, wil men niet weten, en de onafhankelijkheid der Republiek zal krachtdadiglijk gehandhaafd worden. De vreemdelingen-kolonie te Pretoria — luidt het verder— acht het een geschikt oogenblik voor een daad van dankbaarheid en goedmaken van de zijde van Engeland, b. v. in den vorm eener herziening der overeenkomst van 1884. Laat men zich in 's hemelsnaam toch stil houden! 't Is nog altijd niet zeker, wie ons het meest nadeel berokkenen, zegt een Amerikaansch spreekwoord: onze vijanden met de slechtste of onze vrienden met beste bedoelingen,— en van Engeland zal ook wel in deze gelden: „Een mensch is niet gaarne gedwongen,— zelfs niet tot het goede!"

Langzaam keert overigens, naar uit Pretoria gemeld wordt, nu alles tot de gewone orde weder. De „burghers," die het korps vormden, dat zoo dapper tegenover den vijand optrad, keeren terug naar hunne haardsteden, op eene kleine macht na, die te velde blijft. De Boeren-commandant Cronje, aan wien Jameson zich overgaf, hield tot zijne manschappen, vóór zij uiteengingen, een korte toespraak. Daarin wenschte hij hun geluk met hun flink gedrag en hun welslagen. Maar omdat wij deze indringers hebben opgepakt— zeide Cronje— moeten wij nog niet gelooven, dat wij het Britsche ras overwonnen hebben. Laat ons echter nu allen ons best doen om goede betrekkingen aan te houden met elkander, opdat alle hier gevestigde nationaliteiten samenwerken tot heil der Republiek.

In de geheele Transvaalsche pers en vooral ook in de organen der „uitlanders" wordt krachtig opgekomen tegen den eisch van de Londensche *Times*— het is niet het eenig symptoom van zinsverbijstering in den laatsten tijd bij het Londensche blad — dat de Britsche agent te Pretoria, de heer De Wet (waarschijnlijk alleen omdat hij een eerlijken Hollandsche naam draagt en dan ook van Hollandsche afkomst is), behoort te worden teruggeroepen. De pers acht dit verlangen ten eenenmale ongerechtvaardigd, wijl slechts aan zijn takt en medewerking met Sir Hercules Robinson te danken is, dat niet meer bloed werd vergoten. Uit Kaapstad wordt gemeld, dat de oud-advocaat-generaal Schreiner in een brief aan de *Cape Times* het gevoelen verdedigt, dat de, in de overeenkomst van 1881 nog aan Engeland voorbehoudene Suzereiniteit over de Transvaal bij de herziene overeenkomst van 1884 is opgegeven.

*Daily Telegraph* verneemt uit Kaapstad, dat het „charter" der beruchte Company aanmerkelijk zal worden gewijzigd en haar o. a. het beheer over de politie en de militaire macht geheel zal worden ontnomen. Voorts verneemt het blad, dat Jameson en diens mannen ieder een stuk hebben moeten teekenen, waarin hij belooft, dat hij zich naar Engeland zal laten brengen als een gevangene en onderweg geenerlei quaesties zal opwerpen aangaande de al of niet regelmatigheid zijner arrestatie en ook niet zal trachten te ontvluchten.

Teneinde den invoer van wapenen in de Transvaal tegen te gaan, liet de Regeering maar één trein per dag toe— schrijft men uit Kaapstad aan *the Times*— en worden alle goederen nauwkeurig onderzocht.

Ten slotte nog een merkwaardig bericht. Het terrein van het gevecht bij Krügersdorp (Transvaal), waar Jameson en zijn mannen werden verslagen, zal volgens de *Wesminster Gazette* eerstdaags te Londen in veiling komen. Het is een stuk grond van eenige duizenden acres (2½ acre is gelijk aan 1 HA.)

**Frankrijk.** — De senator en oud-minister-president Charles Floquet is Zaterdag den 18n. Januari op zeven en zeventigjarigen leeftijd te Parijs gestorven. Hij was een der groote parlementaire figuren van Frankrijk onder het 2e keizerrijk. Niet alleen met het woord, ook in geschrift bestreed hij het keizerrijk in de radicale bladen. Zijn naam kreeg vooral ruchtbaarheid door het bekende incident tijdens het bezoek van Czaar Alexander II aan de wereldtentoonstelling van 1867. Op het oogenblik dat de Czaar de trappen van het paleis van justitie besteeg, begroette Floquet den keizer aller Russen met den kreet: „Vive la Pologne, monsieur!" een historisch woord, dat hem later menigmaal heeft moeten berouwen. In 1885 werd hij tot voorzitter der Kamer gekozen, en in 1888 droeg Carnot hem de samenstelling van een radicaal ministerie op. In December 1892 barstte de Panamabom los, en ook Floquet werd getroffen. Hij moest erkennen, gelden van de Panama-maatschappij te hebben aangenomen om het Boulangisme te bestrijden. Het gevolg was, dat hij in Januari 1893 niet herkozen werd als voorzitter der Kamer. Wel werd hij kort daarna lid van den Senaat, maar zijn politieke loopbaan was gebroken. — Het lijk van Floquet, gekleed in rok en met de sjerp van senator, ligt op een praalbed in de sterfkamer. Woensdag zal de begrafenis geschieden, volgens het testament van den doode zoo eenvoudig mogelijk en zonder kerkelijken bijstand. De bladen brengen allen den overledene hulde, zijn persoonlijke eerlijkheid prijzende en de meesterlijke wijze, waarop hij het voorzitterschap der Kamer heeft vervuld. De *Temps* noemt hem, met het oog op de rol onder het keizerrijk gespeeld als advocaat, journalist en lid van het groepje van 5 oppositiemannen, een der profeten van het regeeringstelsel, dat Frankrijk zich na niet te vergeten rampen geschonken heeft.

**Spanje.** — Een onzer lezers schrijft ons uit Spanje:

De Spanjaarden gelooven zelven algemeen, dat Cuba reeds nu voor hen verloren gaat. Men fluistert zulks, maar durft of wil het nog niet hardop laten hooren: het zou niet vaderlandslievend zijn en nog meer den moed benemen, waar hij zoo hoog noodig is. Men hoort van overwinningen, en die zullen nog genoeg behaald worden: overal, waar enkele opstandelingen zich terugtrekken, is eene overwinning. Men hoort echter niet van het moorden op ontzettende schaal door de koortsen en het klimaat, Volgens zeer betrouwbare bron moeten reeds 17000 Spanjaarden ten offer van klimaat en slechte verpleging gevallen zijn.

Ook deze laat veel te wenschen over. De soldaten komen te Cuba aan land met hetzelfde linnen, als waarmede zij uit Madrid vertrokken, zonder het één enkelen keer zelfs te kunnen wasschen, en met al het stof en de vervulling, op reis nog ruimschoots opgedaan. Zij waren vol zweren en builen, het vel gesprongen, met vervuilde wonden. Er is noch gelegenheid, noch voldoend water. De soldaten worden als haringen gepakt; zelfs officieren hebben het ellendig. Uit Vigo zijn 4 officieren naar Cuba vertrokken, en *alle vier* zijn aan ziekte gestorven. Eene reederij uit Vigo heeft aangeboden de soldaten te vervoeren à 62 pesetas (1 pes. = f 0.50) per hoofd. De booten van den markies C. vervoeren hen

echter à 120 pesetas per hoofd. Hij woont in Madrid, is vele malen millionnair en....heeft zijne betrekkingen. In Spanje is trouwens de handel in handen der aristocratie, die milliocnen stapelt op millioenen.

De eerlijke overtuiging is, dat de ministeries van *alle* partijen zich verrijken, en dat op 't oogenblik in Spanje *alles* te koop is. Het ergste vreest men nog de republikeinen. Het is van beteekenis, dat Castelar, dien men algemeen als eerlijk man beschouwt, indertijd als president der republiek vrijwillig is afgetreden.

Ik voor mij, die reeds vroeger lang in Spanje heb gereisd en in vele families verkeerde, zou Spanje nooit voor een Katholiek land willen uitgeven: het is minstens ⅔ liberaal, waarvan ⅓ tot de vrijmetselarij behoort. De kerken zijn gevuld met vrouwen, een voorbeeld van godsvrucht en trouw: mannen vindt men er slechts bij groote uitzondering. Eene bloedige revolutie moet de ontkooping zijn.

Van harte hoop ik, dat ik mij vergis. In elk geval is het een groot geluk, dat het volk weet en ziet, dat het hart der Koningin medebloedt en medegevoelt in het leed en de slagen, die op Spanje neerkomen.

(*Maasbode*)

**Duitschland.**—Zaterdag 18 Januari werd het 25jarig bestaan van het Duitsche Rijk gevierd.

Het feest te Berlijn begon met een godsdienstoefening in de schoone Hedwigs-kirche (Katholiek) en eene in de kapel van het keizerlijk slot te Berlijn. In de kapel waren aanwezig de Keizer, de Keizerin, keizerin Friedrich, prins Friedrich Leopold en gemalin, prins Albrecht van Pruisen, de vijf oudste prinsen, zonen van keizer Wilhelm, en tal van andere personen van koninklijken bloede. Daarna verzamelde het hooge gezelschap zich in de rijk gedecoreerde witte zaal van het koninklijk paleis.

De levensgroote standbeelden van de twee overleden Duitsche keizers waren met lauwerkransen en palmtakken versierd. Ter zijde van den troon, met rood pluche en goud gedrapeerd, waren podiums opgeslagen, eveneens rood en goud, en hierop namen de ridders van den Zwarten Adelaar plaats. Het midden van de zaal prijkte met een schat van bloemen en gewassen: seringen, palmen, orchideeën, chrysanthemums, rozen, die de hooge zaal met een frisschen geur vulden. Langzamerhand verzamelden zich in de zaal de ministers, de leden van den Bondsraad, de leden van den Rijksdag, hooge staatsbeambten en de generale staf.

Ook waren er reusachtige vaandeldragers van het garde-du-corps, die de met zooveel roem beladen oorlogsvaandels hooghielden.

Een schitterende stoet ging den keizer vooraf, toen deze door den rijkskanselier was verwittigd, dat de vergadering voltallig was. Eerst de slotgarde-compagnie met de vaandels en standaards van 19 met roem beladen regimenten. Daarachter de ridders van den Zwarten Adelaar. Hen volgden de dragers van de rijksinsignes. Generaal-luitenant graaf Von Wedel droeg 's rijks zegel op een kussen van zilverig peluche; generaal Bronsart von Schellendorf, minister van oorlog, droeg het ontbloote rijkszwaard; generaal-adjudant graaf von Lehndorff droeg den gouden rijksappel op een kussen van zilverlaken. Hem volgde generaal Von Werder, dragend den scepter op een gelijksoortig kussen; generaal vorst Anton Radziwill droeg de kroon op een kussen van goudleer; generaal Vrijheer Von Loë droeg de rijksbanier, het machtige vaandel met den Zwarten Adelaar op gouden grond.

Hierop een gevolg van edelen, dragend den purperen zijden ordemantel van den Zwarten Adelaar.

Hierachter volgde de keizer; over de witte uniform van 't garde-du-corps-regiment had hij den breeden, langen, purperen, satijnen ordemantel van den Zwarten Adelaar geslagen. Naast hem schreed de keizerin in een zijden kleed met langen sleep van zeegroene kleur. Dan volgde keizerin Friedrich in 't zwart en hierop een stoet van vorsten en hooge edelen.

De zaal was voor 't daglicht ontoegankelijk gemaakt. Maar van de hooge prismakronen stroomden zeeën van licht, evenals van luchters ter zijde. Toen de keizer binnentrad schalde een fanfare uit 36 lange bazuinen. De keizerinnen namen met haar zonen en gevolg plaats op de kapel-tribune nevens den troon. De keizer zette zich op den troon; ter rechter- en linkerzijde, onder den troonhemel, namen de reuzen met de vaandels en standaarden plaats en, vervolgens de vorsten en andere aanzienlijken. Rechts van den troonzetel werd op een tabouret de kroon geplaatst; links op een tabouret de scepter; op andere tabouretten werden de andere symbolieken neergelegd.

Dan, toen de plechtige opstelling naar ceremonieel gebruik was geëindigd, stond de keizer op en las met krachtige stem een troonrede voor, waarin hij met terugblik op de vervlogen kwarteeuw Gode deemoedig dank bracht en met vreugde herdacht hoe de belofte, door Wilhelm bij zijn kroning gegeven door zijn navolgers was gestand gedaan, waardoor Duitschlands onafhankelijkheid was gesteund en s' volks kracht gesterkt.

Nadat de troonrede was uitgesproken, greep de keizer het vaandel van het eerste garde-regiment, wuifde daarmede de vergadering toe en sprak toen plechtig:

„Bij dit eerwaardig veldteeken, dat van een roemvolle geschiedenis van bijna twee eeuwen getuigt, vernieuw ik de gelofte, voor 's volks en 's lands eere pal te staan, zoowel naar binnen als naar buiten.

„Eén rijk, één volk, één God."

Een luidde bijval, gevolgd door een „hoch" op Wilhelm II, weerklonk, en onder het schetteren der bazuin fanfares verliet de keizer met gevolg in langzamen gang de feestzaal.

Voor het paleis op het groote plein aan het park werd vervolgens parade gehouden door de Berlijnsche en Potsdamner garderegimenten die, druipend van den regen, beslikt en bevuild er deerlijk uitzagen, terwijl de Keizer in hun midden te paard zat, gehuld in een grijzen pelsmantel over een zwart harnas.

Prins Bismarck,die wegens zijn wankelende gezondheid verhinderd was het feest bij te wonen, kreeg een eigenhandig schrijven van den keizer, waarin deze, hem dank zeggend voor wat hij voor Duitschland heeft gewrocht, mededeelt 's kanseliers levensgroot portret een eereplaats in het paleis van de rijkskanselarij te Berlijn te zullen aanwijzen.

Ter herinnering aan 't feest heeft de keizer een nieuwe ridderorde gesticht, de Wilhelm-Orde, en verleende hij deze dadelijk aan een aantal verdienstelijken, o. a. aan prins Bismarck, den minister van financiën Miquel, e. a.

**Azie.**—Op de nieuwe Japaansche begrooting zijn 20 millioen „yen" meer voor Oorlog uitgetrokken en 24 millioen voor Marine. De Regeering wil binnen 10 jaar het leger verdubbelen en de Marine verdrievoudigen.

**Denemarken.**— In de maand April zal prinses Louise, dochter van den kroonprins, in het huwelijk treden met Prins Frederik van Lippe-Schaumburg, officier in het Oostenrijksche leger. Het huwelijk zal voltrokken worden in de kerk van het kasteel Christiansborg. Het jonge paar zal zich te Weenen vestigen. De kroonprins geeft zijn dochter een huwelijksgift mee van twee millioen francs.

BEKENDMAKING

Den 7en. dezer maand is mijne geliefde Echtgenoote ANNA CONSTANCIA KIKKERT in den ouderdom van 63 jaren alhier overleden.

Curaçao 10n. Februari 1896.

G. A. L. FERGUSON.

Algemeene Kennisgeving.

Ik maak gaarne van deze gelegenheid gebruik, om ook namens mijne kinderen en behuwdkinderen hartelijken dank te betuigen aan allen die ons deelneming en belangstelling hebben betoond gedurende de ziekte en bij het overlijden van onze dierbare doode, die ons gelaten naar betere oorden is voorgegaan.

G. A. L. FERGUSON.





[illegible]